

ประวัติความเป็นมาของอำเภอท้ายเหมือง

อ.วิมล โสภารัตน์

อำเภอท้ายเหมืองเป็นอำเภอที่มีประชากรอาศัยอยู่มาก ถือว่าเป็นอำเภอใหญ่อีกอำเภอหนึ่งของจังหวัดพังงา พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ดีบุก ในลักษณะเป็นลานแร่ จึงมีการทำเหมืองแร่ดีบุกกันมาก ทำให้ลูกจ้างในเหมืองแร่ และชาวบ้านที่หาแร่ด้วยการร่อนแร่ก็เข้าไปสร้างที่พักอาศัยและตั้งบ้านเรือนใกล้ ๆ กับเหมืองแร่ เพื่อร่อนแร่ตามบริเวณทำยรางของเหมืองแร่ และอยู่กันมากขึ้นจนกลายเป็นชุมชน ชาวบ้านเรียกชุมชนนั้นว่า ทำยรางเหมือง และกร่อนมาเป็น “ท้ายเหมือง” ในเวลาต่อมา ถึงแม้ว่ากิจการเหมืองแร่จะเลิกร้างไปแล้ว แต่ก็ยังมีประชาชนอยู่ประจำอย่างถาวรและหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ

ท้ายเหมือง เป็นการขยายตัวจากชุมชนขนาดเล็ก เป็นชุมชนใหญ่ขึ้นตามจำนวนเหมืองแร่ที่เกิดขึ้น จากหมู่บ้าน เป็นตำบล เรียกว่า ตำบลท้ายเหมือง อยู่ในเขตการปกครองของอำเภอทุ่งมะพร้าว (เดิมอำเภอทุ่งมะพร้าวตั้งอยู่ที่บ้านเขากล้วย หมู่ที่ 5 ตำบลทุ่งมะพร้าวในปัจจุบัน ชื่ออำเภอเขากล้วย ต่อมาย้ายมาอยู่ที่โรงกลวงหรือโรงถลุงแร่ใกล้คลองทุ่งมะพร้าว และย้ายอีกครั้งหนึ่งไปอยู่ที่บ้านทุ่งมะพร้าว หมู่ที่ 1 ตำบลทุ่งมะพร้าวปัจจุบัน พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอทุ่งมะพร้าว) ครั้นต่อมาในปี พ.ศ. 2451 ทางราชการเห็นว่าตำบลท้ายเหมืองมีประชากรเพิ่มมากขึ้น เศรษฐกิจดีขึ้น จึงยกฐานะขึ้นเป็น กิ่งอำเภอท้ายเหมือง ยังคงขึ้นกับอำเภอทุ่งมะพร้าว กิ่งอำเภอท้ายเหมืองมีความเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีประชากรหนาแน่นมากขึ้น เนื่องจากมีกิจการเหมืองแร่เพิ่มขึ้น กระทรวงมหาดไทยจึงออกประกาศของกระทรวงมหาดไทย ให้กิ่งอำเภอท้ายเหมือง ขึ้นเป็นอำเภอท้ายเหมือง และให้อำเภอทุ่งมะพร้าวลดฐานะลงเป็นกิ่งอำเภอทุ่งมะพร้าว ขึ้นกับอำเภอท้ายเหมือง เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2460 จนกระทั่งในปี 2481 ทางราชการเห็นว่ากิ่งอำเภอทุ่งมะพร้าวมีปริมาณงานลดน้อยลงและอยู่ไม่ห่างไกลจากอำเภอท้ายเหมืองมากนัก การคมนาคมก็สะดวกยิ่งขึ้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเป็นกิ่งอำเภออีกต่อไป กระทรวงมหาดไทยจึงมีประกาศให้ยุบกิ่งอำเภอทุ่งมะพร้าว เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2481 ปัจจุบันทุ่งมะพร้าวจึงเป็นเพียงแค่ตำบลหนึ่งของอำเภอท้ายเหมืองเท่านั้น

0000000000

[HTTP://WWW.KUAPA.COM](http://www.kuapa.com)